

MAXIM HABANEC

ŽIVOT JE SKEDT

MŮJ PŘÍBĚH A TRICK TIPY

Maxim Habanec

Život je skejt

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Maxim Habanec

Maxim Habanec: Život je skejt – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MAXIM HABANEC

ŽIVOT JE SKEJT

MŮJ PŘÍBĚH A TRICK-TIPY

Život je skejt	7
Proč skateboarding vznikl náhodou?	21
Kdy začít jezdit? Teď!	25
Prkna, co pro mě znamenají svět	29
Zpátky k mým začátkům...	35
Nejlepší místa na ježdění	42
Jak (ne)projet školu	45
Skejtový videa pro nás byly vše	52
Když hejtuješ, tak neskejtuješ	57
Úrazy	59
Skateboarding je nekonečná inspirace	61
Skejt patří na street	65
Posedlost	67
Dobrá parta je základ	69
Zlomový bod	72
Skejt a holky	80
Co je Skate of Mind	84
Závěr	108

Trick-tipy **110**
Ollie je základ **114**
První flipy **128**
Základy v rádiusu **146**
Začátky na zábradlí **158**
Začátky na zídce **174**
Poděkování **190**

Život je skejt

Mám pocit, že se skejtem jsem se rovnou narodil. Začal jsem jezdit jako malej, takže si to skoro ani nepamatuju. Ani si už nevzpomínám na dobu, kdy bych na skejtu nejezdil. Takový časy pro mě neexistují.

Jsem skater tělem a duší.

První skejt, kterej mi dal brácha, byl málem větší než já...

Skateboarding je podle mě stavem mysli – „Skate of Mind“. Já to tak vidím a cítím. Takhle nějak by mohla znít moje definice.

Není ale pochyb o tom, že skateboarding je taky sport. Dokonce je všeobecně označován jako sport extrémní. A snad právě díky tomu, že ho lidi řadí mezi adrenalinový, extrémní sporty, panuje všeobecný dojem, že musí být značně nebezpečnej. Musím vám tedy prozradit, že skateboarding není ani tak nebezpečnej, jako spíše technicky náročnej sport.

Skater nebo skejták, jak se říká člověku, který se jízdě na prkně věnuje, není to samé jako kupříkladu lyžař, který je lyžařem, jenom když stojí na lyžích. Nebo plavec, který je plavcem, jenom když plave ve vodě někde v bazénu nebo rybníce. Zato skejták, dovolím si říct, je skejtákem, i když u sebe skejta zrovna nemá. Dnem i nocí, pořád je duchem na prkně. Dívá se na své okolí zcela jiným pohledem než většina lidí. Neustále sonduje, měří a vybírá zajímavý místa, který by se na skejtu daly jezdit.

Každě, kdo jezdí na prkně, dobře ví, o čem mluvím.

Změřím prostě pěkný zábradlí a v tu chvíli už si představuju všechny ty triky. Když jsem v bazénu, tak si zas říkám, jak by se daly jezdit jeho strany, kdyby byl vypuštěnej. Je to prostě posedlost – a tak trochu prokletí.

Nemám rád ten celkem rozšířenej názor, že skateboarding je jenom lifestylem. Je to fakticky prázdná fráze, kterou přejímají a hlásají především neználci a média. Značně zjednodušeně pohled na tenhle nádhernej sport.

Na skateboardingu je nejzávažnější to, že je vesměs o svobodě. Každě si může jezdit, jak chce. Nesvazujou ho žádný pravidla. Stejně tak je tomu třeba v umění, ve kterým existuje mnoho přístupů. V ježdění a realizování se na skejtu je tomu stejně tak. Tím chci jen znovu podtrhnout, že stejně jako umění ani skateboarding přece není jen lifestyle. Je to určitý vyjádření se skrze tohle krásný dřevěný prkno s kolečkama, který v sobě ukrývá nekonečný možnosti.

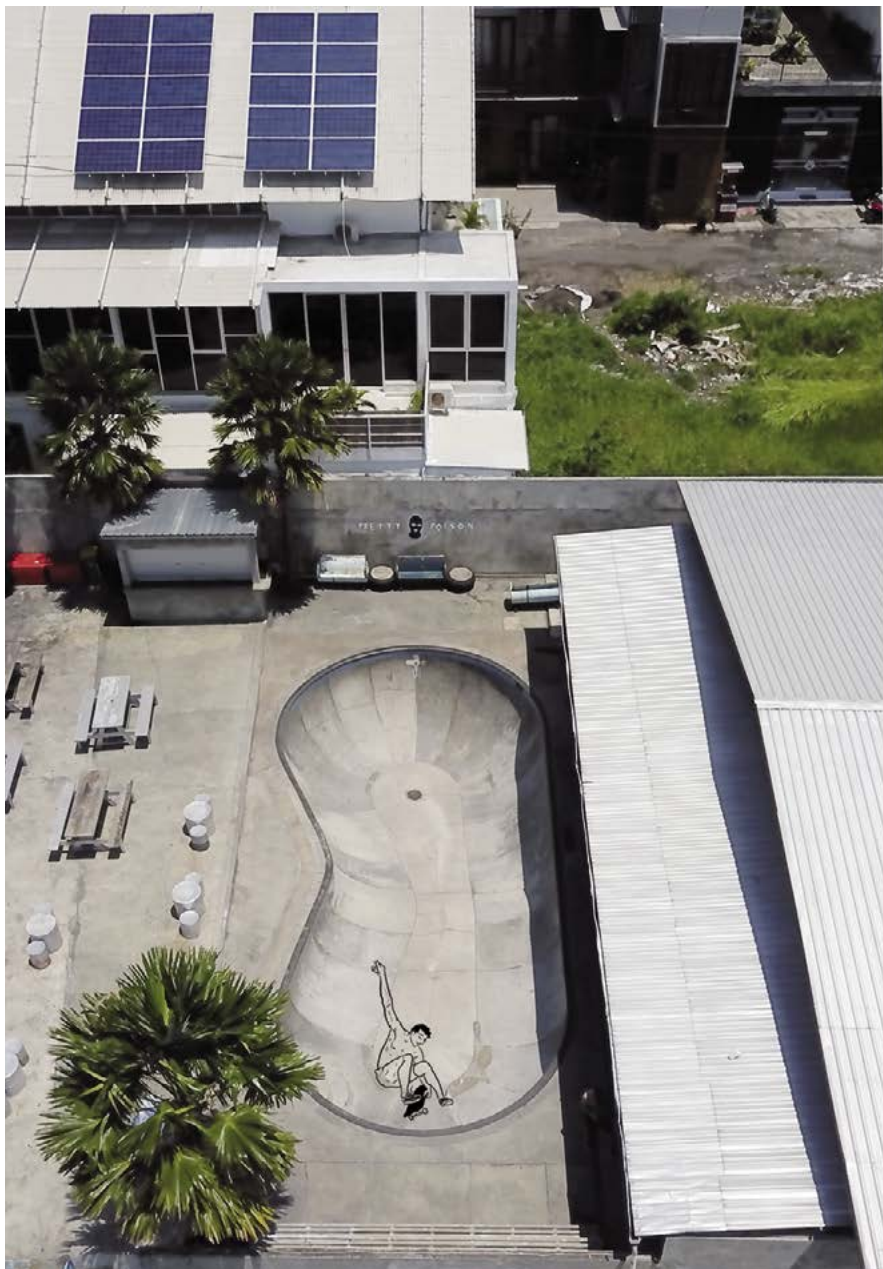
Pro mě se stal skejt především fenomenálním prostředkem, jak objevovat svět a zároveň se i seberealizovat. Nástrojem na dobrou náladu. Vždycky, když si stoupnu na desku, zapomenou na všechny problémy a starosti. Tak jsem to měl vždycky. Když jedu na svojí desce, tak prostě na vše nepodstatný zapomenou. Je naprosto báječný, že existuje nespočet přístupů, jakějma lze skateboarding pojmout.

Dá se jezdit úplně naplno a závodně, když chce člověk jít za vítězstvím. Nebo tomu dávat všechno, ale pouze zaznamenávat svoje nejlepší triky třeba na kameru a neměřit síly po soutěžích.

V obou případech je to fyzicky velice náročný a vyžaduje to každodenní drčení triků. A musím přiznat, i každodenní překonávání vlastního strachu a mnohdy i bolesti. Zabere to spoustu času a nervů, když se rozhodnete dosáhnout úrovně těch nejlepších.

Nyjah Houston se stal legendou, a to mu nebylo ani dvacet. Když se mu chce člověk přiblížit, musí se naučit ty nejhustší triky a v tu chvíli je to fakt příšerná makačka, která vyžaduje neskutečně tvrděj dril.

Jakmile vidím místo, který by mohlo bejt vhodný na ježdění, tak si představuju možnosti, jak by se dalo naplno využít. Myslím, že vypuštěnej bazén inspiruje snad jenom skejťáky, pro nás je to něco plnýho možností.

Tenhle trik jsem měl vymyšlenej asi deset let, než jsem se odvážil ho zkusit. Nakonec jsem ho dal na třetí pokus a vyhrál jsem boj nad tímhle railem z 16 schodů. Tohle je asi největší zábradlí, co jsem kdy dal, a je v Kalifornii.

Pak se ale s největší pravděpodobností nakonec dostaví ta sladká odměna, kdy člověk jezdí neuvěřitelně dobře a dokáže na prkně s kolečkama dát zábradlí z 20 schodů na první pokus.

Nebo je tu taky možnost vydat se cestou, kdy se chcete jen vozit s kamarády a užívat si skvělýho ježdění. Prostě jezdit si jen tak, pro sebe pro radost. Tak tohle je zas něco zcela jinýho, těžká pohoda, která nevyžaduje téměř žádné oběti. Prostě jenom volnost a užívání si parádní jízdy. Nemyslím si, že jeden nebo druhý z těchto přístupů je lepší nebo vhodnější. Prostě je svobodnou volbou každýho, kterou cestu si vybere.

To, jak jezdíš a co to pro tebe znamená, je jenom tvá věc...

Ale i když člověk chce závodit a hrotit to, tak to zas taky hned nemusí znamenat, že si nesmí dát ani na chvilku voraz a jen tak se nepovozit pro radost, jak to kupříkladu s oblibou dělám já. Občas mám prostě šílenou chuť si užít jízdu jen tak někde po silnici a nic nehrotit. V tu chvíli cítím, jako by se zastavil čas, a utvrzuju se v názoru, že takhle budu jezdit ještě pěkných pár desítek let. A doufám, že dokud budu stát, tak budu moct i jezdit.

*TIP

Jak zjistíš, jak si stoupnout na skejt a na jakou nohou jezdit dopředu?

Stačí se rozeběhnout a zkusit se jednoduše sklouznout. Noha, která je vepředu, bude vepředu i na skejtu. Jak jednoduchý a snadný.

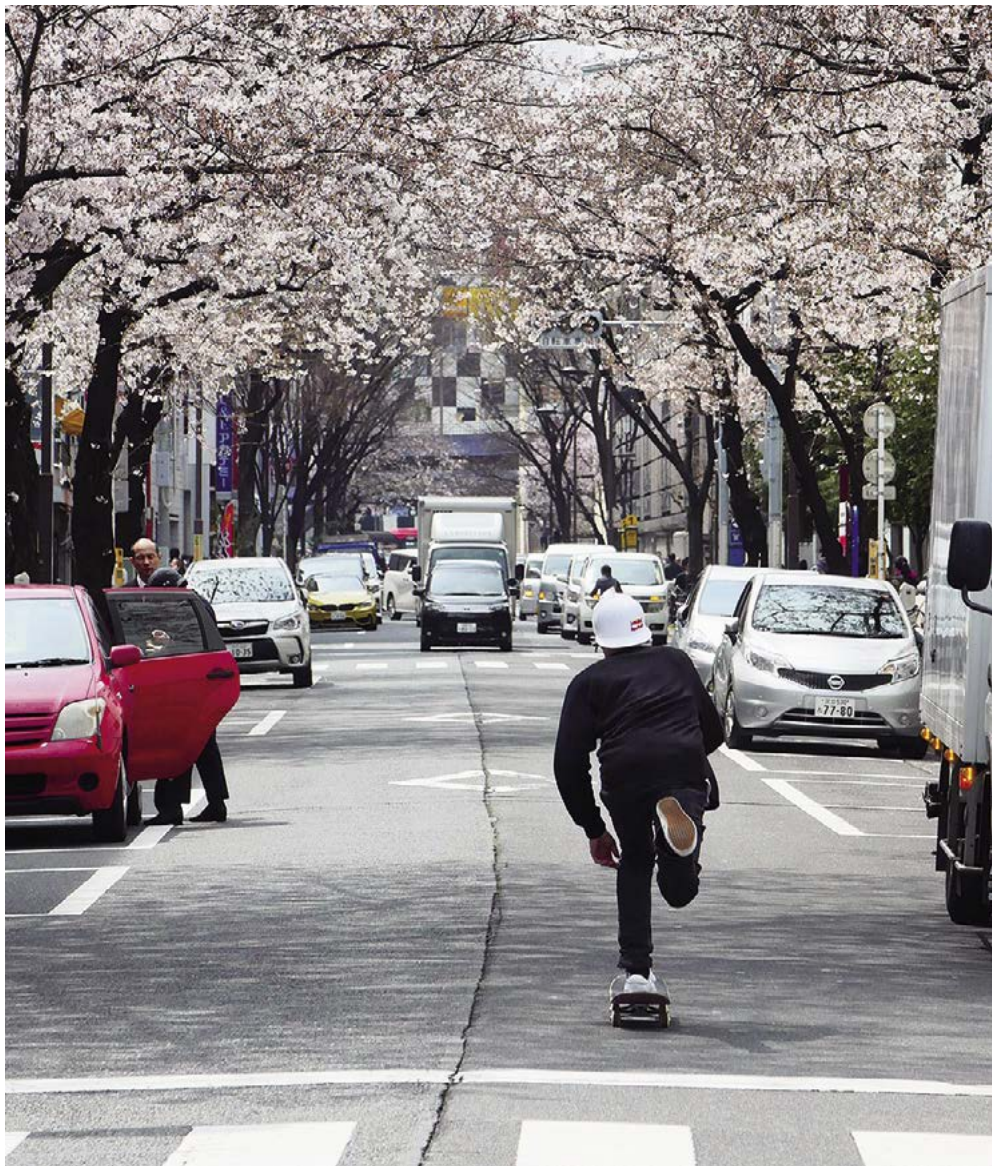
Když někdo jezdí levou nohou dopředu, tak se tomu říká REGULAR a opačně je to GOOFY. Třeba já jezdím na REGULAR.

Na desce vždycky zůstává přední noha a odrážíš se zadní, pokud to budeš dělat opačně, budou se ti všichni smát. Tomu říkáme jezdit na mongo.

Tímhle zlovykem trpí dost začátečníků a je třeba si na to dávat pozor. Dlouhodobě tak jezdit vlastně skoro ani nejde. Protože ve větší rychlosti zkrátka není možné se tak odrážet.

Takže buď naplno a závodně, tedy stát se profíkem, nebo jen tak na pohodičku, být jen totálním požitkářem? Kdepak. Někde mezi těmito mantinely existuje ještě nespočet dalších cest a možností, ze kterých si můžete vybrat. Kupříkladu prkno je taky možný používat jen

jako dopravní prostředek. Sice mi to přijde škoda, ale není k tomu potřeba řidičák. Snad postačí jenom znalost těch základních dopravních značek. Pivo před jízdou taky není problém, ale já to moc nedoporučuju.

Tohle je přesně ta pohoda! Jen se odrážíš a užíváš si pohodu na ulici. Třeba tohle je v Ósace v Japonsku.

Využívat skejt jenom jako dopravní prostředek by mi však nikdy nestačilo. Dřív nebo později, když se skejtem už jednou začneš, tě to prkno na kolečkách chytí do svých sítí. Ovládne tě. Najednou budeš mít nutkavou potřebu si jen tak na něco vyskočit a vyzkoušet si nějaký ty složitější vychytávky.

Mě na skejtu dostala ta nefalšovaná svoboda a bezbřehá volnost, možnost výběru. To, že si můžu užívat i přesto, že s nikým zrovna nesoupeřím. Že si můžu vzít prkno a jít jen tak na chodník před dům, nebo kam se mi zlíbí a vyblbnout se. I po těch asi dvaceti letech ježdění je pro mě tohle velice důležitý a osvobozující.

Je to naprosto přirozený, báječný a jednoduchý. Od přírody nemám rád složitý a komplikovaný věci.

Tady si třeba s mým kamarádem Danem užíváme jízdu z kopce v New Yorku. Tahle silnice byla dokonalá, krásnej povrch a sklon, akorát abychom to mohli pustit. Užít si trochu rychlosti na asfaltu, taková sjezdovka bez sněhu.

Skateboarding je mojí součástí skoro celý život a jedna z věcí, která mě na něm fascinuje, je to, že ani jako sport nikdy nebyl nijak striktně organizovanej. Nikdo mi nikdy neřikal, v kolik mám jít jezdit, kam mám chodit jezdit a jak mám vlastně jezdit anebo trénovat. Vždycky to bylo jenom a jenom na mně. A z toho je ta čistá radost.

Často je to také o hledání jedinečnejch míst, kde se dá jezdit. Skvělý je, že prostředí, ve kterým jezdíte, se může furt měnit... Například tohle místo jsme našli po několika hodinách hledání na Bali a za tu fotku to rozhodně stálo.

Jak je vidět na týchle fotce, tak jezdit se dá bez problému i na lodi. Stačí si na ní postavit menší rampu a dávat bacha, aby deska neskončila ve vodě.

Co dodat. Všechno je jednoduchý jak facta a princip svobodný volby funguje spolehlivě perfektně všude kolem nás. Člověk si jde jen tak někam zajezdit, a když u toho vydrží a zalíbí se mu to, tak se postupně začne chtět nechtě zdokonalovat. A pak to člověka buď chytne naplno, takže u prkna už zůstane, nebo taky třeba ne.

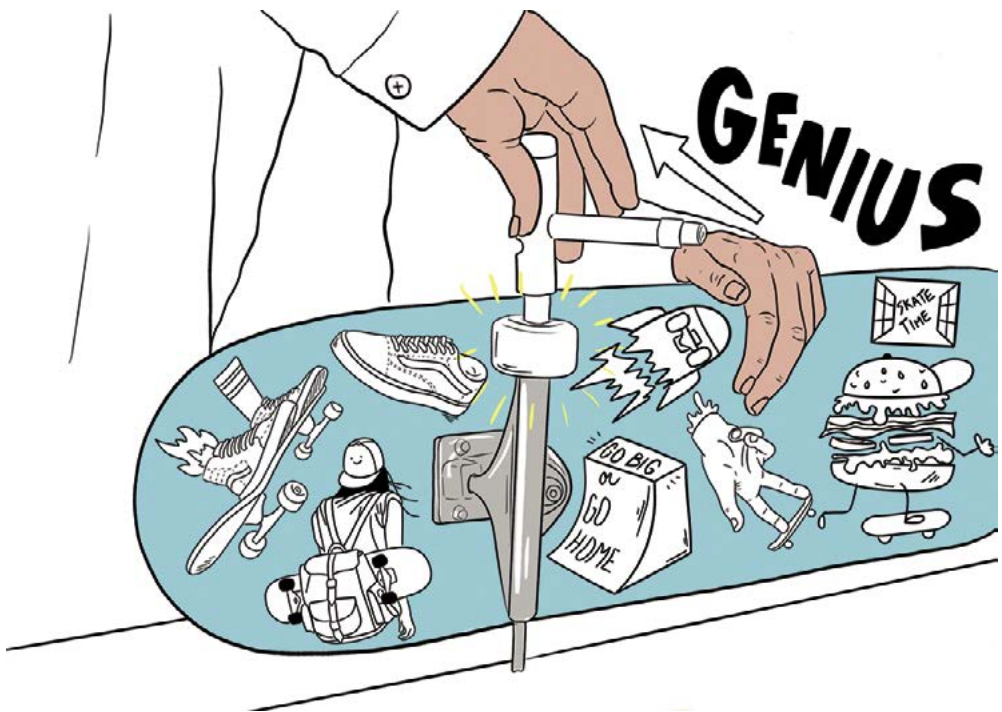

Kolik je skejťáků, tolik je i stylů ježdění!

Proč skateboarding vznikl náhodou?

Vyklubal se začátkem padesátých let někde v Kalifornii, pak přes louži zvanou Atlantik přeskočil jako krásná nákaza nejdřív do Anglie, to byl další krok, a pak už se nezadržitelně rozšířil po celý Evropě. A nejen po ní! Nakazil doslova celý svět. Taková skejtová pandemie!

To dá rozum, že nejlepší by bylo zeptat se přímo někoho, kdo u toho tenkrát byl. Nebo rovnou toho, koho osvětila nebesa a jako první přimontoval ty kolečka na prkno. To musel být prostě génius!

Všeobecně je ale známo, že u toho zrození byli surfaři v Kalifornii. Když neměli k dispozici pořádné vlny, a tím pádem neměli kde a na čem jezdit, někoho z nich jednoduše geniálně napadlo přidělat kolečka na desku a jezdit po betonu jako na vlnách. Takový drobný osvětlení, který změnilo svět pro mnohých lidí. K tomu navíc bylo v Kalifornii dostatek ideálních míst na ježdění, třeba klopený chodníky, betonové plochy a skvělý počasí. To všechno dohromady

Tenhle bazén na Bali je unikátní hlavně tím, že je součástí jednoho baru, kde se každé den konají koncerty a žije to tam až do rána. Jmenuje se Pretty Poison a podobnou atmosféru jen tak nikde na světě nenajdeš. Pravidelně se tam scházejí top jezdcí z celého světa. Přes den surfují a večer jdou vždycky na skejt. Dá rozum, že tohle láká i dost holek a celkově to místo úplně dechává svobodou a punkem. ►

mohlo alespoň trošku napodobovat tu oceánskou vlnu. A potom, když byly dlouhý sucha, někdo jiný přišel na to, že se dá jezdit i ve vypuštěných betonových bazénech, protože ta jejich dna mají vlastně tvar vlny a správný rádius, který každý dobře zná z U-rampy. To byla ta největší jiskra pro skateboarding. Co jiskra. Hotovej velký třesk skateboardingu!

Bazény daly jezdcům úplně nové možnosti. Je vlastně paradoxní, že něco tak pozitivního jako je skateboarding, se vlastně zrodilo z dvou negativních věcí: z nedostatku vln a z ohromného sucha, tam kdesi v Kalifornii.

V tomhle betonovém bazénu jsem jezdil na Bali, má tradiční coping (hrana) z dlaždic a tvar ledviny. I když jsem dobřej spíš na zábradlí a schody, tak ježdění v bazénech má pro mě velký kouzlo, možná proto, že se vždycky cejtim jako jeden z Legend z Dogtownu, ale ani tak mi to moc nejde, haha.

PRETTY

POISON

Tak a takhle to tam teda vypadá večer. Prostě skvělý párty, ježdění a volnost!

OLDSCHOOL
SKATEBOARD

PENNY

SLALOM
SKATEBOARD

CRUISER

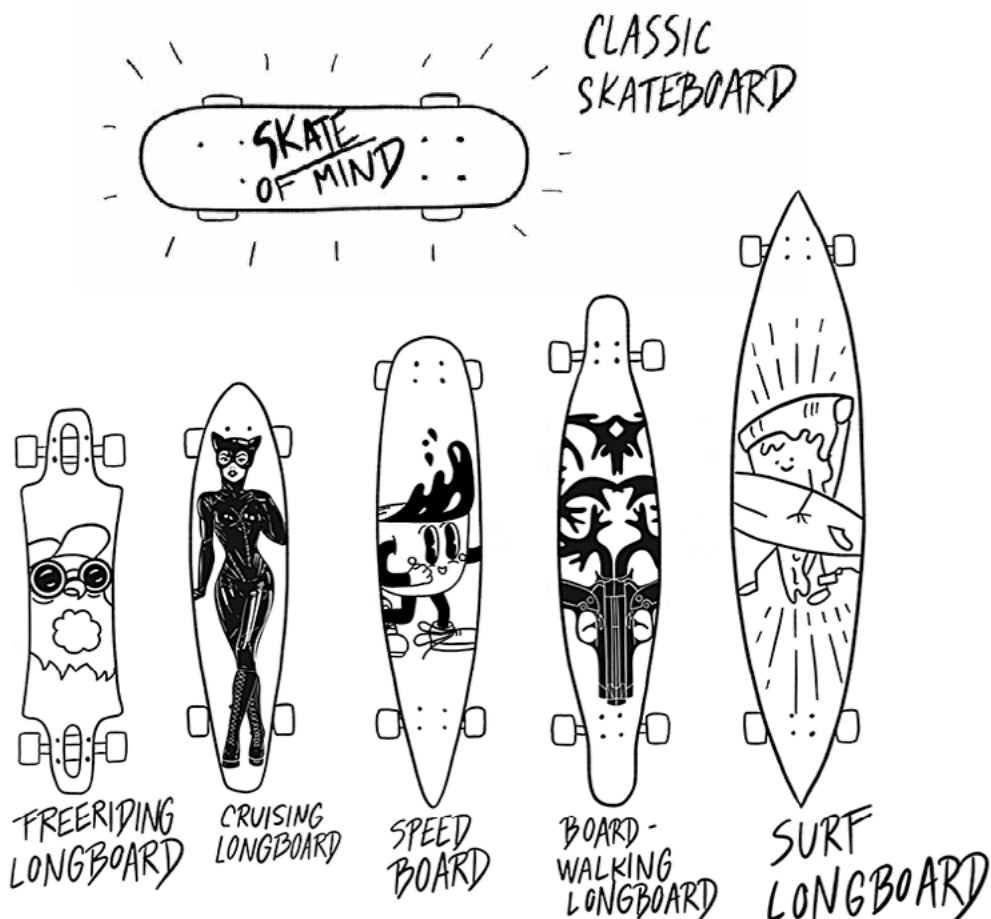
RYBIČKA

Kdy začít jezdit? Teď!

Jak tedy člověka, kterej nikdy nestál na prkně, ještě více navnadit? Jak ho přimět k tomu, aby skejt vyzkoušel a pak si to taky zamiloval? Jak ještě víc rozšířit už tak početnou rodinu skejtářů?

První krůček správným směrem je mít radost z pohybu, což je celkem vzácná věc, a užívat si svobodu, o který jsem už tolik psal. A jak na to, aby si člověk neznechutil ježdění na prkně hned od začátku? Je důležitý myslet na to, že se jezdí hlavně pro radost. Že se nezačíná skejtovat jen proto, abys jako skater hned získal sponzory, slávu nebo vyhrával závody. Všech těhle úspěchů člověk může dosáhnout až časem. Co je ale hned na samým začátku důležitý, je výběr skejtu.

Ke skateboardingu mě přivedl můj starší brácha Matyáš. Od něj jsem dostal své první prkno, už když mi bylo asi 5 let. Tak to všechno začalo a já mu budu už navždycky vděčný. Díky, brácho!

Tohle je asi vůbec první fotka, kde skejtuju! Brácha mi dal moje první prkno a jezdili jsme za barákem.

Pokaždý, když se mi vybaví ty časy, musím se usmívat. Vzpomínám na ně vážně moc rád. Když brácha ještě aktivně jezdil na skejtu, bylo mi 5 a jemu mezi 15 a 16. A já, asi jako každý mladší brácha, jsem chtěl napodobovat svého „hustýho“ staršího brášku. Takže jsem, jak jinak, hrozně moc toužil mít stejně jako on taky svého vlastního skejta. Brácha se zachoval jako frajer a jednoho dne svou starou oblíbenou kšiltovku kdesi vyměnil za nějakou postarší desku. Tu mi pak s náležitou důležitostí toho posvátného okamžiku předal, abych na ní mohl začít jezdit. To prkno ale bylo skoro větší, než jsem byl tenkrát já. Vzpomínám, že jsem ho pomalu ani nemohl unést. Ke všemu mělo na spodní straně grafiku „Doktor adrenalin“ s injekční stříkačkou, což bylo pro 5letýho kluka v té době opravdu asi celkem dost nevhodný. Ale jak plyne z mé povahy, tak snad i právě proto jsem to prkno tak miloval. A jasně že i kvůli tomu, že bylo od bráchy...

*TIP

Myslím si, že bylo dobře, že jsem začínal rovnou na velkém skejtu. Doporučil bych to všem i dnes. Takovej začátek je sice opravdu dost drastický, ale jsem si jistý, a vím to z vlastní zkušenosti, že je lepší se trochu potrápít hned zkrájí s tou větší deskou.

Díky tomu nabereš na síle a určitě i na obratnosti a jednoho dne ti to najednou začne jít samo.

Měl jsem tedy rovnou prkno pro dospělé a na něm jsem začínal. Tou dobou bylo poměrně dost těžký dostat do Čech americký prkna, a to nejenom kvůli tomu, že byly pěkně drahý.

Slyšel jsem, že před revolucí si kluci z nouze dokonce museli prkna vyrábět sami, a tak z mého pohledu jezdili vlastně na polínkách.

Mít slušný prkno byla v době, kdy jsem začínal, dost drahá záležitost. A když měl někdo smůlu a takový prkno zlomil, tak ho nevyhazoval, ale sám si ho zkoušel slepit dohromady a tak podobně.

Takhle nějak vypadaly první desky. Byly dost úzký a kolečka byly z bůhvíčeho. Já na takovým nikdy nejezdil, ale asi to nebylo nic jednoduchého.

Dnes už suprovou desku koupíš za tisícovku, perfektní komplet se vším všudy na začátek pořídíš klidně i pod tři tisíce. Tak kupříkladu můj komplet, na kterým jezdím dnes, stojí jen něco málo přes tři tisícovky.

*TIP

Tohle je dost důležitý!

Na začátku je dobrý se trochu zorientovat v tom, jaký jsou možnosti a co vlastně chce člověk jezdit. Pokud se chceš třeba jenom vozit po ulicích a nedělat moc triky, můžeš zvolit cruiser. K tomu se ale ještě dostaneme.

Já od svého bráchy dostal rovnou perfektní desku a na něčem podobným, jako tenkrát, jezdím vlastně dodnes.

Skoro nikdy jsem nejezdil sám. Vždycky jsme se s kámošema hecovali, kdo skočí jakým trikem přes víc desek. Tady dávám bs ollie na Koněvu, což bylo místo, který jsem měl hned za barákem.